

ת"פ 14465/06/17 - מדינת ישראל נגד ו פ

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 14465-06-17 מדינת ישראל נ' פ(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ו פ

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירה של פציעה כשהעבריין מזוין, עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) + 335(ב) והכל לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום עולה כי ביום 3.6.17 הפציר הנאשם באשתו ובתו להיכנס כל אחת לחדרה. השתיים עשו כן מתוך חששן מהנאשם. בהמשך ולאחר חילופי דברים בין הנאשם לאשתו (להלן - "המתלוננת") נכנס הנאשם לחדרה כשהוא אחוז סכין מטבח. הנאשם טען בפני המתלוננת כי "את בגדת בי אני אחתוך לך את הגרון" ואז רץ לעברה, אחז בסנטרה ביד אחת ובשנייה הצמיד את הסכין לצווארה ופצע אותה באופן שחתך אותה באמצעות הסכין בצווארה. בהמשך שמע הנאשם שהמתלוננת התקשרה להזעיק עזרה ואמר לה כי "אם שוטרים באים ולוקחים אותי אני ארצח אותך". בהמשך, בנוכחות שוטרים, אמר הנאשם למתלוננת "זה הסוף, שלך אני אחזור ואהרוג אותך... אני אחזור ואני ארצח אותך על זה".
3. להשלמת התמונה יובהר כי לאור מחלוקת בין הצדדים מהו נזק הגוף שנגרם למתלוננת בשל מעשי הנאשם ובהתאם מהי העבירה המגולמת בהתנהגותו כמתואר בכתב האישום, ניתנה הכרעת דין מנומקת ואולם היה זה לאחר שהנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום. עוד יצוין כי במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים נמחקה העבירה שעניינה איזמים תוך שהעובדות הרלוונטיות לה נותרו על כנן. הצדדים הבהירו כי הדבר נובע מהיות הנאשם בגילופין בעת ביצוע העבירות והשלכת הדבר על עבירת האיום שהיא עבירת מטרה.
4. בסופו של יום קבעתי בהכרעת הדין כי נזק הגוף שנגרם למתלוננת בשל מעשי הנאשם הוא "פצע" כהגדרתו

בחוק העונשין ולא חבלה של ממש כטענת ההגנה ומשכך הרשעתי אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

תסקיר שירות המבחן

5. לבקשת הנאשם הפניתי את עניינו לשירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם והמתלוננת נישאו לפני כ-19 שנים והם מגדלים שתי בנות, האחת משותפת והשנייה מנישואיה הקודמים של המתלוננת. הנאשם תיאר מחלות שונות מהן הוא סובל ומפאת צנעת הפרט לא אפרט בנושא. הנאשם תיאר דפוסי התמכרות לסמים בעבר וציין שכיום הוא מטופל בגראס רפואי בהיתר. עוד ציין הנאשם כי הוא נוהג לשתות לעיתים אלכוהול וכי הוא מודע לכך ששילוב של אלכוהול עם התרופות שהוא נוטל משפיע עליו לרעה. בעניין זה ציין הנאשם כי זו הסיבה לקרות האירוע מושא כתב האישום והוא הצר עליו וקיבל אחריות למעשיו. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת אשר טענה שמדובר באירוע אלימות ראשון ויחיד. אף המתלוננת ציינה כי הנאשם הופך אלים כאשר הוא שותה וזאת בשל השפעת התרופות שהוא נוטל עקב מחלותיו הרבות. המתלוננת ציינה כי כיום אינה חוששת עוד מהנאשם והיא מתכוונת לשוב ולקיים עמו זוגיות לאחר שחרורו.

6. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עושה שימוש לרעה באלכוהול וכי לאחר שתייה הוא עלול לנהוג באופן אלים. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם אינו מכיר בחומרת מעשיו וקיים קושי מצד בני הזוג לשמור על נפרדות. לאור כך העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות אלימות מצד הנאשם היא בינונית. ביחס לגורמי סיכוי ציין שירות המבחן כי הנאשם נעדר עבר פלילי והתא המשפחתי חשוב עבורו. הנאשם שלל נזקקות טיפולית כלשהי וציין כי הוא עובר שינוי פנימי בבית המעצר. משכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית כלשהי.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

7. ההגנה העידה לעונש את המתלוננת. העדה תיארה את מחלותיו הרבות של הנאשם וציינה כי הוא מצוי בבית משך כל שעות היום ואינו יוצא לבדו מחשש שיפול ויפגע. המתלוננת ציינה כי נאסר על הנאשם לעשות שימוש באלכוהול בשל התרופות שהוא נוטל אך הוא אינו מקפיד על איסור זה. ביחס לאירוע מושא כתב האישום טענה המתלוננת כי זו פעם ראשונה שהנאשם נוקט כלפיה באלימות. עוד ציינה המתלוננת כי היא מאמינה לנאשם שיפסיק לשתות לאחר שחרורו.

8. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירה ולעובדה שהנאשם עשה שימוש בסכין כלפי איבר רגיש בגוף האדם. צוין כי מדובר בעבירה שבוצעה בתוך התא המשפחתי ומשכך יש לראות בדבר נסיבה מחמירה. לאור כך צוין כי מדובר במקרה בו קיימת מסוכנות במדרג גבוה המצדיקה ענישה מחמירה. בעניין זה ציין ב"כ המאשימה כי אין ליתן משקל רב לעובדה שעברו של הנאשם נקי וכי המתלוננת אינה חוששת ממנו ולעניין זה הפנה למסקנות שירות המבחן. לאור כל זאת ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בגדרי המתחם לו טענה (18-36 חודשי מאסר) וכן מאסר מותנה.

9. ב"כ הנאשם הדגיש את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, את מצבו הרפואי הקשה ואת העובדה שהוא עצור מיום האירוע, תקופה לא מבוטלת. ביחס לכך שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה ציין הסנגור כי לאור העובדה שהאלכוהול משפיע על הנאשם לרעה בשל התרופות שהוא נוטל, יש לראות מצב זה כקרבה לסייג ולא כנסיבה מחמירה. הסנגור הפנה לדברי המתלוננת אשר ציינה שאינה חוששת מהנאשם. כן הפנה הסנגור לתמונות שתיעדו את החבלה שנגרמה למתלוננת וציין שמדובר בחבלה שאינה חמורה. ביחס למתחם הענישה ציין הסנגור שזה עומד במקרה זה על עונש מאסר בעבודות שירות ועד 24 חודשים וביקש להקל עם הנאשם.

10. הנאשם ציין שהסיבה למעשיו נעוצה באלכוהול וכי הדבר לא יישנה. הנאשם ציין את חשיבות משפחתו עבורו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן בהליך תלת שלבי. בתחילה יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. בהמשך, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם כל אירוע. זאת יש לעשות בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהוא הלימה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ויתר השיקולים כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם נכון לחרוג ממנו, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

12. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה** - רבות נכתב על חומרתן של עבירות אלימות בתוך התא המשפחתי ועל הפגיעה הקשה בתחושת הביטחון והשלווה של בני המשפחה. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

13. בתי המשפט שבו והדגישו כי עבירות האלימות ככלל, וכנגד בנות זוג בהווה ובעבר בפרט, הפכו רעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה (ראה רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009)). ראה לעניין זה ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל פ"ד מז (1) 81, 84 (1993):

"תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה היתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי

עונשים הולמים, למען ישמע וירא המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה... וחומרת הענישה היא ביטוי להוקעת המעשה ולסלידה הימנו".

כן ראה בנושא רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13); רע"פ 7513/12 מרעי נ' מדינת ישראל (22.10.12); ע"פ 9192/11 אדרי נ' מדינת ישראל (19.4.2012).

14. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה** - אני מסכים שלא מדובר באירוע מתוכנן מראש אלא בהתפתחות ספונטאנית. עם זאת, לא ניתן להתעלם מחומרתו של המעשה העולה כדי אכזריות כלפי המתלוננת. הסנגור טען גם כי בסופו של יום לא נגרמה למתלוננת חבלה משמעותית. אכן, המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי ויש בכך ללמד על עצמת החבלה שאינה גבוהה. גם עיון בתמונה (ת/6) מלמד שלא מדובר בחבלה חמורה אלא בשריטה שטחית. עם זאת, במקרה זה החומרה נובעת מפוטנציאל הסיכון שהיה טמון במעשי הנאשם (סעיף 40ט'א(3),(4) לחוק העונשין). כאמור, הנאשם הצמיד סכין לצווארה של המתלוננת בעודו אווזו בסנטרה ביד השנייה וחתך את צווארה. אין צורך בדמיון מפותח על מנת להבין שהאירוע יכול היה להסתיים בנקל באופן טרגי.

15. אינני מקבל את הטענה כי יש לראות במצבו של הנאשם כמקום קרבה לסייג. אכן, הנאשם והמתלוננת תיארו את ההשפעה הרעה של האלכוהול עליו בשל נטילת תרופות. ואולם, הנאשם היה מודע למצבו ולהשפעת האלכוהול עליו ולכן הוא נכנס למצב זה מרצונו החופשי (ראו בהשוואה סעיף 34ט'ב) לחוק העונשין). בכל מקרה, לא באה כל טענה (בוודאי הוכחה) לכך שהנאשם לא היה מודע להשפעה (המוגברת) הרעה של האלכוהול עליו בשל שילוב התרופות שנטל ודווקא מטיעוני המתלוננת והנאשם עולה מסקנה הפוכה. ממילא שלא הוכח מצבו הנפשי או הגופני של הנאשם בהקשר של "קרבה לסייג" ולא ברור עד כמה פחתה יכולתו לשלוט במעשיו בשל נטילת החומרים הנ"ל (לעניין רמת ההוכחה הנדרשת מנאשם ראו סעיף 40 י'ג) לחוק העונשין). לעניין זה יפים הדברים שצוינו (בדעת רוב) ברע"פ 7701/14 טייב נ' מדינת ישראל (16.5.16):

"מן האמור מתחייב כי עובדת היותו של אדם תחת השפעה של אלכוהול בעת ביצוע עבירה, שעה שנכנס במודעות למצב השכרות, אינה מהווה קרבה לסייג, לאחריות פלילית כאמור בסעיף 40 ט'א(9) לחוק העונשין, וגם לא נסיבה מקלה אחרת. שאם לא נומר כן, נמצאו מעודדים שימוש מופרז באלכוהול, בידי מתן הקלות למעשים אסורים שבוצעו בחסותו של משקה זה. לא זו הייתה כוונתו של המחוקק".

16. **מדיניות הענישה** - בתי המשפט ציינו לא אחת את ממדיה המדאיגים של תופעת האלימות בתוך המשפחה ובמיוחד כלפי נשים על ידי בני זוגן. ראו:

"אלימות נגד נשים מצד בן זוגן היא תופעה חמורה ומסוכנת. היקפה הוא ניכר ומדאיג, כאשר ידוע כי נתוני האמת עולים באופן משמעותי על מקרי האלימות המדווחים לרשויות - וזאת בשל ניסיונות של המעורבים לכסות ולהסתיר את שמתרחש בחדרי חדרים. מעגל האלימות שואב אליו לא רק את אותן נשים שנפלו קורבן לגבר אלים ומכה, אלא אף את

ילדיהן הגדלים בצילה של האלימות. לא פעם עמד בית משפט זה על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות של אלימות נגד נשים בתוך המשפחה - וזאת כדי להעלות את המודעות לחומרתה של התופעה ובניסיון לצמצם את היקפה."

במקרה זה יש להביא בחשבון שמדובר בעבירה שעונשה המרבי 6 שנות מאסר בכל חלופה שצוינה בכתב האישום, היינו סעיפים 334 + 335(א)(1) וכן לפי החלופה האחרת שצוינה - עבירה לפי סעיף 335(ב) לחוק העונשין.

לצורך בחינת מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג אפנה לפסקי הדין הבאים, אם כי מטבע הדברים קשה למצוא מקרים דומים ועל כן הבחינה היא "בשינויים המחויבים":

רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.11) שם הותיר בית המשפט העליון על כנו את גזר דינו של בית משפט השלום אשר גזר 7 חודשי מאסר בפועל על נאשם, בעל עבר פלילי לא מכביד, שהודה כי תקף את אשתו באופן שהכה בה מכת אגרוף בעינה הימנית; רע"פ 2679/09 **חסן נ' מדינת ישראל** (17.9.09) בו הותיר בית המשפט העליון על כנו את גזר דינו של בית משפט השלום אשר גזר 3 חודשי מאסר בפועל על נאשם ללא עבר פלילי שהודה כי שבר חפצים והכה את אשתו באמצעות מקל בכל חלקי גופה, מכות שבעטיין נגרמו לה חבלות; ע"פ 9213/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.7.12) בו נדחה ערעור של נאשם אשר הורשע בתקיפתה של אשתו מספר פעמים בכך שהיכה אותה, השליך עליה חפצים ואיים עליה תוך שימוש בסכין. העבירות בוצעו מספר שנים לפני מתן גזר הדין, הנאשם היה נעדר עבר פלילי ועבד כמורה. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 9 חודשי מאסר בפועל וערעורו כאמור נדחה; רע"פ 5096/09 **קמחי נ' מדינת ישראל** (18.6.09) בו הותיר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר החמיר את עונשו של נאשם, ללא עבר פלילי, ממאסר מותנה, קנס והתחייבות למאסר של חודשיים אשר ירוצה בעבודות שירות. בעניין זה הודה הנאשם כי תקף את אשתו עת הייתה בחודש השמיני להריונה באופן שלפת את פניה, דחפה לאחור, וכתוצאה מכך נגרמו לה שריטות בפנים. כמו כן, בהזדמנות אחרת בעט בדלת חדר שבו נעלה אשתו את עצמה ושברה; רע"פ 3629/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.5.11), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בחמש עבירות של תקיפת בת זוג, וכן בשתי עבירות איומים. הנאשם, בין היתר, תקף את אשתו בכך שהיכה אותה בראשה באגרופיו, עיקם את ידה, נשכה וסטר בפניה. נדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 22007-03-14 **זלאן נ' מדינת ישראל** (20.5.14) בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות רבות של תקיפת בת זוג ואיומים. המעשים נעשו בעת שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול והמתלוננת העידה כי הנאשם אינו אלים כאשר אינו שתוי. בית המשפט הטיל עליו 18 חודשי מאסר וכן הפעיל מאסר על תנאי, כך שסה"כ נידון הנאשם לשנתיים מאסר.

17. לאור כל האמור לעיל, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את האירוע מושא כתב האישום הוא מאסר בפועל בין 10 חודשים ועד 30 חודשי מאסר.

גזירת עונשו של הנאשם

18. איש מהצדדים לא ביקש לחרוג ממתחם הענישה לחומרה או לקולה ואכן אין כל הצדקה לכך. משכך, את עונשו של הנאשם יש לגזור בגדרי מתחם הענישה.

19. לצורך גזירת הדין הבאתי בחשבון לקולה את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, הודאה המבטאת נטילת אחריות וחרטה. אמנם נדרשה בנדון הכרעת דין ואולם היה זה בשל מחלוקת משפטית ולא עובדתית כך שיש לראות את הנאשם כמי שהודה וזכאי להקלה השמורה לאלו הנוטלים אחריות על מעשיהם.

20. עוד הבאתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם ואת גילו הלא צעיר. הבאתי גם בחשבון את מצבו הרפואי. מדובר באדם הסובל משלל מחלות וברי בעיני כי עונש מאסר עבורו הוא עונש קשה ומכביד. נושא זה יובא בחשבון לקולה לצורך גזירת הדין. בעניין זה הבאתי גם בחשבון את עמדתה של המתלוננת ואת עמדת שירות המבחן.

21. לאור כך, לאחר שנתתי דעתי לשיקולים לקולה ולחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 14 חודשים וזאת מיום מעצרו - 3.6.17

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.

את הסכין - יש להשמיד.

ניתן היום, כ"ט טבת תשע"ח, 16 ינואר 2018, במעמד הצדדים.